

Kishegyes-kalauz amerikai turistáknak

Szeptemberben történt, hogy a San Franciscó-i kulturális külügyminiszter helyettese, Kovács Béla, akinek az ősei az első világháború előtt Kishegyesen éltek, javasolta az elnöknek, hogy Peking, Brugge, Havana, a brazíliai Youmen-cu és egy csomó ismeretlen mexikói városka mellett a szülőfaluja is legyen a testvértelepülése San Franciscónak. Az elnöknek nagyon tetszett az ötlet, de azt ajánlotta Bélának (aki egyébként a magánéletben is jó barátja, valamint a felesége titkos szeretője volt), mielőtt hivatalosan is bejelentik a tervüket, látogassanak el Hegyesre, hogy körbenézzenek, miként is gazdagíthatná egymást a két település. A városi költségvetés reprezentációs keretéből még pont futotta egy szerényebb tengerentúli útra, már csak egy látogatás-jóváhagyási beleegyezésre volt szükség a falubeliektől. A hegyesiek nagyon örültek a felkérő levélnek, megtisztelőnek érezték, és azonnal válaszoltak is a megadott e-mail címre.

A friscóiak december 2-án érkeztek Szerbiába, a temerini repülőtéren landolt a gépük. A hegyesiek küldöttsége a kijáratnál várt rájuk. Hatan jöttek a repülővel: az elnök, a helyettes, a titkár, az elnök felesége, az USA San Franciscó-i nagykövete és egy újságíró. A bérelt kombik délben álltak meg Kishegyes központjában, ahol a helyi versmondó kör szavalataival, a kézimunkacsoport ajándékaival és egy-egy virágcsokorral várták őket. A vendégek közül ugyan csak Béla vélt érteni egy-két szót a Wass Albert- és Márai Sándor-versekből, de amikor látták, hogy a tolmácsuk könnyezni kezd, ők is a zsebkendőik után nyúltak.

A szerény ünnepség után a Kátai-tanya felé vették az irányt. Ebédre májgombóclevest és marhapörköltet kaptak. A küldöttségnek nagyon ízlettek az ételek, de leginkább a helyi pálinkákat dicséretgették. Amikor a desszert és feketekávé után a szobájuk felé vezették őket, egy békésen

legelésző szamarat láttak meg a fához kötözve. Mint kiderült, egyikük sem látott még se szamarat, se lovat, se tehenet, se disznót, se pulykát, se libát, se tyúkot, kivéve John Smith-t, aki korábban már látott ilyen állatokat az interneten. A küldöttséggel érkező újságíró szorgalmasan körbefényképezett minden különlegességet.

Másnap a faluban kószáltak. Megnézték a központot, a vendéglátók megmutatták a hidakat. Elmentek a Titoverbászi úti hídhöz is, ahol a tanácselnök elmesélte, hogy az már 1849-ben is állt, itt futamították meg Guyon Richárd magyar tábornok csapatai a kétszeres túlerőben lévő Jelacsics Sándor hadseregét. A falusiak kivezették őket a Dombos Festre is, ahol megkóstolták a Női Fórum sültötte lángost. Az Önkéntes Menekültvadász Egyesület zenekara néhány magyar és angol dalt is eljátszott, miközben a vendégeket feketicsi borokkal kínálgatták. A borok ugyan senkinek sem tetszettek, de a vendégek azért illemből abból is vásároltak tíz-tíz litert.

December 4-én közösen kísérták a romba dőlt Pecze-kastélyhoz. Körüljárták a valamikor impozáns épület maradványait, és Michal Gore, az elnök megígérte, ha visszaérnek a városukba, önkéntes adományokat gyűjtenek az épület újjáépítésére. A hegyesi polgármester, aki ekkor már kicsit részeg volt, arról kezdett el beszélni, hogy a következő szkupstinaülésen indítványozni fogja, a jövőben túlélési helyett meghalási stratégiákat támogasson a község szociális alapja. Az elnök feleségének lába ekkor egy pillanatra megbicsaklott, de Kovács Béla szerencsére a háta mögött állt, és gyorsan a hóna alá kapott.

A küldöttség repülőgépe december 10-én indult vissza. A repülőtéren az elnök megható szavakkal búcsúzott a hegyesiektől, támogatásáról biztosítva a kicsiny települést, s ő maga is meg volt róla győződve, hogy komolyan beszél.

Original text by Csőke Márk